Капъчки дъжд на есенцата, дъжд
върху родния край, очуваш му се радости-
звучи, гъсто-гъсто годинъ не чувани, шумъ
на сребрени вещи се обавдъ чеха да му
кажат нещо. И една сълза се сбира под
~~клепачите~~ ресницата му, ~~и~~ дъвсва ~~и~~ се отрони по без-
кръвната буза. Хора чей чешъ на сълза, ~~преди~~
~~години~~ Най-Кубавите ~~години~~ ~~две~~ ~~години~~ ... И тихо, по-тихо отъ ве-
нецъ на сълзъ, гаснъ чешъ му радости
звучи, свои слова — „Защо е дивни, сълза
самотна? Тъй ~~изгрева~~ изгрева, замъгляваш
мой поглед. Отъ ~~забравени~~ бела години, тръ
само тъй една мир се изсипала на окото ми.
~~Тъй~~ Имаме безброй обетри сестрици ... и вещ-
ки ще изчезнем една ~~за~~ подръ друга, какъ
отиде лъжите и радостите конто гнетяха душата
ми. Изгасяхе и вещъ звездите, конто тъ-
кова се усмихваха ~~въ~~ въ сърцето ми съ
отиде радости и лъжи. И отиде любовъ въ
вечна вече, какъ отиде изчезна и ти.
Вгледай се, изчезни и ти, ~~самотна~~
~~сълза~~!"

Но тая ~~самотна~~ последна сълза не се вгледа
въ окото му, и ~~на~~ на въ въ въ
~~отъ~~ отъ сълзата вечнодъ
~~Кръвта~~ ~~отъ~~ ~~се~~ ~~се~~ ~~се